

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Quòd Jesus Christus sit magnus gratiarum Oceanus, ex quo omnes haurire possint homines, nemine excepto, eòquod mortuus sit pro omnibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Quod Jesus Christus sit magnus gratiarum Oceanus, ex quo omnes haurire possint homines, nemine excepto, eò quod mortuus sit pro omnibus.

ARTICULUS I.

Thesaurus gratiarum, quem Jesus Christus nobis offert, est infinitus.

NON minoris foret impietatis statuere velle limites infinitæ bonitati DEI, quam statuere illas velle ipsius vel omnipotentia vel excellentia. Cur enim diceretur, thesaurum gratiarum, quem apertum tenet omnibus peccatoribus, non esse infinitum, id est, inexhaustum & absque limitibus, & abs eo, quod ullum excludat, quin abundanter participet ex eo, ut evadat sanctus? Vel est ex hoc, quod non potuerit; vel est ex hoc, quod non voluerit ipsum efficere infinitum: impossibile est quidquam aliud allegare. Si non potuit, ubi est ergò ipsius omnipotentia! quis est, qui limitavit ipsam ad certum terminum, cui nil amplius possit adjicere? Qui limitare potest omnipotentiam DEI, potest ipsi omnipotentiam suam eripere, & qui eripere ipsi potest suam omnipotentiam, potest ipsi eripere suam divinitatem. An tantæ impietatis sit animus, qui cogitet hoc esse potuisse? Non, dicit Theonus, dubitare nemo potest de omnipotentia DEI: Constat optime, ipsum præparare nobis po-

tuisse infinitum gratiarum thesaurum; sed fortassis id ipsum noluit.

Si noluit, ubi est ergò infinita ipsius bonitas? an minor sit ipsius misericordia, quam ipsius potentia? an ita collocas inæqualitatem inter perfectionis DEI, ut facias nobis Deum imperfectum, & consequenter Deum, qui non sit Deus? Si per impossibile aliqua inveniretur inæqualitas inter perfectiones DEI, ipsius misericordia, ipsiusque bonitas principatum obtineret super omnes alias; sicut scriptura sancta expressis nobis verbis id enuntiat: *Miserationes ejus super omnia opera ejus.* Psal. 144. Eheu! quâ ratione imaginari tibi quis possit, quod amor infinitus, quem Jesus Christus cunctis exhibuit peccatoribus, aliquos statuere voluerit limites thesauro gratiarum, quas dare illis voluit, ut dicere posset: Non continet is, nisi certam earum mensuram, & ideò facile exhaurire illum poteris; Nam omne, quod infinitum non est, exhauriri potest. Non igitur est, nisi certus hominum numerus,

rus, quibus obtinget fors participandi ex illo; ceteri omnes manebunt ab eo exclusi. Siquidem unde desumerem tantum bonitatis, tantum misericordiae, tantumque gratiarum, ad elargiendam exinde partem universo mundo?

*Jesus Christus
clare ostendit
quod dare
nobis velit
infinitem
thesaurum
gratiarum.*

Est ne ergo, quod ipsius bonitas exhauriri potius valeat, quam ipsius omnipotentia? Estne, quod satis non fecerit, ut ostenderet nobis, noluisse se ponere limites misericordiae & gratiarum, quas effulurus erat in omnes peccatores? An nimis sit parum, quod infinita hæc Majestas annihilaverit semetipsum in persona usque ad profundissimum abyssum? Estne, ut diceret nobis, quod major quædam futura sit profunditas, quò suas portaturus non esset misericordias? Estne id parum nimis, quod totum suum corpus humanum ita voluerit operiri plagis, ut nec unicum illius fuerit membrum quod sui caruerit vulneribus, suis fuerit expers doloris in passione suâ? Estne, ut affirmaret nobis, non voluisse se, ut omnes partes corporis sui mystici, quod componitur ex omnibus filiis Adæ, participarent è fructibus mortis suæ?

Estne id parum nimis, quod omnem suum effuderit sangui-

nem, quod propriam suam dederit vitam ad salvandum peccatores? Hocine insinuat, quod non amaverit ipsos, nisi mediocriter, quodque servare voluerit aliquam mensuram in faciendo illis benè, cum servaverit nullam in sacrificio, quòd obtulit ex toto semetipso pro ipsorum salute? Si desumenda est mensura donorum, misericordiarum & gratiarum ipsius ex amore suo, quis diffitebitur ipsas infinitas esse, ipsas multis constringi limitibus, cum limites omni eo, quod fecit, statuerit nullos? O JESU! quid amplius facere potuisses?

Haud parum igitur admiror interpellat hic Theonas, tot re-
 pertos esse homines: qui persuadere conati sint mundo, JESUM Christum mortuum non esse pro cunctis peccatoribus, ipsum non velle omnibus exhibere misericordiam, ipsum non omnibus suas concedere gratias, ipsum denique non velle salvare omnes. Quodnam efficax hoc dicendi habent motivum? Quid in hoc inveniebant commodi, vel ad extollendum gloriam DEI, vel ad promovendum salutem peccatorum, si firmiter impressissent hanc persuasionem mentibus.

Ne mireris, respondit pius noster Ecclesiasticus: Est unum è fortissimis, quibus infernus unquam

*Quodnam
motivum ha-
bere possint
ii, qui dicunt
JESUM Chri-
stum non esse
mortuum pro
omnibus pec-
catoribus.*

quam est usus machinamentis, ut impediret, ne homines æstimerent tanti bonitatem Iesu Christi & ardens, quod habuit desiderium, exhibendi suam illis omnibus misericordiam. Si quidem si omnes hanc magni ponderis veritatem crederent firmiter, si illam penitius considerarent, si corde & animo attentè revolverent: quâ ratione non urgerentur omnes & quodammodò non cogerentur ad amandum ipsum ex totâ animâ suâ? Verùm si duntaxat aliquod injici & moveri possit dubium an forsitan aliquam ipsorum excluderet partem, quos non amet, quos salvare non velit, quamvis non foret, nisi eorum pars minima (non constat autem, quænam sit) hoc totum frigore constringit mundum. Non enim est, qui non dicat: Nescio, an mortuus sit pro me; & dum totus hoc dubio involvitur mundus, quis non videt, neminem futurum, cujus cor fortiter urgeatur ad amandum Iesum Christum? Ecce tibi, quid per hoc intendat & prætendat infernus.

Et hoc tam verum est, ut observatum fuerit, quod hærelis Calvinus, qui ipse in mundo agebat procuratorem, postquam Iesus Christus evomuit ipsum in terram, tam sibi habuerit cordi, ut stabiliret & extenderet, quantum posset,

abominandam & damnandam hanc persuasionem, ut quasi nullus elapsus fuerit annus, quo novum non evomuerit librum ad confirmandum illam. Et est, quod melius excogitari non potuerit medium ad abstrahendum animas à servitio Iesu Christi, quàm suspectum reddere illis amorem ipsius: non poterant efficacius abstraheri ab exercitiis virtutum, quàm injiciendò illis dubium, an Iesus Christus ipsorum velit salutem? non poterat denique fortius ipsis proponi argumentum, quo agerentur omnes vel in desperationem, vel saltem in morum dissolutionem, quàm docendò execrandam & damnandam hanc Theologiam: *Iesus Christus non est mortuus nisi pro parvâ parte hominum (nescitur quinam sint illi) non nisi pro illis mortuus est, qui accipiunt efficaces has gratias, qua operantur salutem: Sed recipient illas vel citò, vel tarðo: Et victoriosa hæc gratia omni suâ resistantiâ evincet necessariò consensum voluntatis ipsorum, & salvabuntur. Omnes alii, pro quibus non est mortuus, qui erunt maxima pars hominum, poterunt quidem habere aliquas gratias transitorias: sed non habebunt has gratias efficaces, qua necessaria sunt ad salutem. Sic oportet illos necessariò damnari.*

Crudelis & damnanda doctrina Calvinus, & tequacium eius.

An sit aliquid, quod magis inducat in desperationem? Si quidem hi dicent: Si sum ex

Calvinistæ
semper solici-
tate docue-
runt, quod
Iesus Christus
non sit mor-
tuus pro om-
nibus.

Dicere, quod
JESUS CHRISTUS
non sit mor-
tuus pro om-
nibus, indu-
cit magnam
morum disso-
lutionem.

numero eorum, pro quibus JE-
sus Christus est mortuus, ipse
mihi præparat gratias tam effi-
caces, ut necessariò reportaturæ
sint victoriam de corde meo;
& ipsas habebò tandem, ut faci-
ciam id omne, quod faciendum
est pro salute mea; mihi aliud
agendum non restat, nisi ut fir-
miter confidam in illis. Si non
sum ex numero eorum, pro qui-
bus est mortuus, in vanum me
affigerem; siquidem non ha-
bebo unquam efficaces has gra-
tias, quæ meam operantur salu-
tem. Ut quid ergò mihi vim
inferam, vel quidquam laboris
impendam, cum nulla mihi fu-
tura sit salus? Quò tendit spe-
ciosus hic discursus, nisi ut om-
nes omni ex parte præcipites a-
gat in effrœnatam quidvis a-
gendi libidinem.

Alii dicent: Qualis Deus est
hic, qui servitium exigit ab uni-
verso mundo, cum tamen ope-
rari non voluerit salutem, nisi
minimæ partis mundi? Quanti-
stetisset pluri ipsi mori pro toto
mundo, quàm mori solum pro
parvâ mundi parte? Modicam,
imò nullam arguit in ipso bo-
nitate, dum ita sua restringit
dona, quæ tam facili negotio ad
cunctos extendere potuisset ho-
mines. Si nihil habet bonita-
tis, non est amabilis; si ama-
bilis non est; nolo talem habe-
re DEUM. Et hoc est, quod

Agit animas
in desperatio-
nem.

trahit in contemptum, & exin
in desertionem Christianismi, si-
cut plurimis jam accidit Calvi-
ni asseclis.

Celebre exemplum est famosi Paulus de
illius Ministri in Teutonia, cui Vindeck, li-
nomen Adam Nuzerus, qui cum bro de effi-
firmillimè persuasum haberet, caciâ moris
JESUM CHRISTUM mortuum non Christi pag
esse pro omnibus peccatoribus, 269.
nec animum ipsi fuisse salvandi
omnes, hanc secum ipse insti-
tuit considerationem: Sed quid
scio, an mortuus sit pro me, &
velit salutem meam? (dicitur
enim, paucos esse electos) for-
tassis, postquam omnem in cu-
stodienda ipsius lege navavero
operam, me damnabit in æter-
num; nolo tali famulari Domi-
no. Exin abiit, reliquit gregem
suum Heidelbergæ, ivit prædi-
catum ex desperatione Con-
stantinopoli Mahometismum.
Ex fructibus cognoscitur arbor,
& ex malis effectibus cognosci-
tur virus abominandæ hujus
doctrinæ, quæ docet, JESUM
CHRISTUM non esse mortuum
pro omnibus.

O quàm longè aliter sanctus Sanctus Pau-
Apostolus Paulus prædicavit lus Prædica-
delibus, quantoque ardore, hoc vit, JESUM
Spiritus Sancti instrumentum, Christum
hic gentium Apostolus, qui in- mortuum esse
credibili conflagrabat zelo pro omnibus
curandi salutem animarum, ad ut omnes ex-
nitatebatur inducere omnes ad stimulare ad
mandum ardentem JESUM CHRIS- amandum
tum. JESUM CHRIS-
tum.

2. Cor. 5.

stum! Et ideo urget illos argu-
mento, quod unquam proponi
possit, efficacissimo & luculen-
tissimo, ad hęcendum & com-
movendum quodvis cor. Dice-
bat illis: *Fratres mei, charitas Jesu
Christi urget nos potenter, ut ame-
mus ipsum; si consideremus,
mortuos nos fuisse peccato, id
est, omnes condemnatos ad mor-
tem aternam, in pœnam pec-
cati nostri; sed quod Jesus Chri-
stus nos amaverit tantum, ut
mortuus sit pro omnibus, qua-
tenus omnes habent vitam
per mortem ipsius, & ii, qui
hanc vitam receperunt, non im-
penderent illam pro seipfis, sed
pro illis, qui hanc ipsis acquisivit
propria morte sua.*

Quis est, qui huic non cedat
rationi? An sit vel unicus Adæ
filius, qui sibi ipsi applicare illam
non debeat in particulari? Mor-
tuus eram, reus enim eram cul-
pæ, quæ totam infecit naturam
humanam, diffiteri id nequeo;
condemnatus ergo fueram ad
tolerandum mortem aternam;
& Jesus Christus dilexit eodẽque
me, ut liberare me voluerit à
terribili hęc morte, ipsemet mo-
riens pro me & loco mei, ut da-
ret mihi vitam aternam & bea-
tam, quam comparavit mihi
morte sua. Quis est, qui credens
hanc veritatem fateri non cogi-
tatur: Vita igitur mea non est
mea, sed illius, qui comparavit
Christi.

Efficax confi-
deratio, quæ
impellit ad a-
morem Jesu
Christi.

michi eam, dando suam pro me?
Sed quis est, qui videre se possit
tam incomprehensibili præven-
tum amore, quin sentiat com-
motum cor suum, stimulatam
& quasi coactum, ad amandum
ex debita gratitudine tam in-
comparabilem amorem?

Jam sanctus Paulus, qui desi-
derat nec unicum esse hominem,
qui non ardentem amet Jesum
Christum, quique se unice ip-
sius non devoteat servitio,
vult quoque nec unicum esse,
qui animo suo non habeat firmis-
sime persuasum, quod mortuus
fuerit per peccatum Adæ (nul-
lus enim ab eo exceptus est nisi
Beatissima Virgo) quodque li-
beratus fuerit à morte hęc per
gratiam Jesu Christi, qui pro se
mortuus est; siquidem nemo ab
hoc exclusus est beneficio, eodẽ
quod mortuus sit pro omnibus:
Et pro omnibus mortuus est Christus. 2. Cor. 5.
Et hoc est, in quo consistit robur
& efficacia discursus magni hu-
jus Apostoli, qui æqualiter per
ipsum urget homines, quin ul-
lus excusare se possit.

Siquidem si dixisset: *Fratres* ^{sanctus Pau-}
mei, vos omnes eratis mortui ^{lus neminem}
per peccatum Adæ; sed Jesus ^{fuisse lucra-}
Christus mortuus est pro pau- ^{tus, nisi dixit}
cis ex vobis, quos exploratos ^{et, Jesum}
non habeo, ad liberandum ip- ^{Christum}
fos ab hęc morte: Et ideo ama- ^{mortuum ef-}
te illum ex toto corde vestro ^{se pro omni-}
quem animi motum conciliasset ^{bus;}

de
k. li.
effi-
ontis
pag

Paul-
dica-
um
m
na effe-
ribus.
es ex-
et ad
m
Christi

in ipsis? Quid ejusmodi discursu fuisset lucratus? Nec unicus ex ipsis quidquam sensisset commotionis, nec illi quidem, pro quibus dixisset ipsum dedisse vitam suam, cum nullus de hoc ullam habuisset certitudinem. Et quando Apostolus nonnisi unicum ex totâ hâc multitudine exclusisset, non cognoscendo illum in particulari, enervâisset per hoc omnem argumenti sui vim ac valorem: quivis enim, qui timere potuisset, ne ipse solus foret ille infelix, potuisset etiam formare dubium, an JESUS CHRISTUS ita se amaverit, ut mortuus sit pro se; & hoc dubium, quod nasci potuisset in omnibus animabus, illas omnes reddidisset frigidâs, & nec unica fuisset ipsarum, quæ magnis impulsâ fuisset stimulis, agitata desideriiis amandi JESUM CHRISTUM.

Invincibile
robur argu-
menti S. Pau-
li.

Sed quando omnes homines, omnes, nullo prorsus excepto, ita certi sunt, quod mortuus sit pro se, ut sit articulus fidei, & quivis ipsorum considerat, non magis verum esse, quod mortuus sit in monte Calvariæ, quàm verum sit, quod mortuus sit pro me, imò, pro me in particulari; verum ergò hoc est, ut de eo dubitare non possim. Mortuus est pro meipso in particulari, imò pro me misero & indigno, qui talem me agnosco, & eousque me amavit: An cor

fit in mundo ita durum, ita ingratum, ita insensibile & omnis expertus humanitatis, ut non moveatur, urgeatur, stimuletur, accendatur, & ratione quâdam necessitetur ad amandum tam incomprehensibilem bonitatem? O Deus! si magna hæc veritas profundè inculperetur mentibus? O Deus! si crederemus reipsâ, quod credimus nonnisi apparenter? O si comprehenderemus sicut oportet, quòd hoc sibi velit: JESUS CHRISTUS, Deus omnipotens, Deus, quem adoro, est mortuus pro me misero terræ pulvisculo! Ita, mortuus est pro me, & loco mei & amore mei in ligno crucis. Qui benè hoc caperet; ah! quâ ratione cohibere se posset? Omnes homines nonne prorsus conflagrarent amore erga JESUM CHRISTUM? O JESU, quantum amareris! Ita, procul dubio, ô amabilissime JESU, omnium post te & ad te raperes corda, mentes ac animos.

Consideratio, quam desuper formavit Theonas, videbatur nobis magno pollere judicio. Dixit enim voce admodum elatâ, habitu vultûs, qui videbatur quâdam accensus indignatione: Jam video optimè, quod sapius mihi dictum fuerat; nonnisi deceptores esse, falsos Christianos, occultos inimicos JESU CHRISTI, qui procul ab eo, ut habeant

Qui dicunt
JESUM CHRIS-
TUM non esse
mortuum pro
omnibus,
sunt decepto-
res.

beant ipsius spiritum, ut potius infecti sint hæresi & spiritu inferni, non quærentes nisi perdere animas & avertere omnes à vero pietatis sensu. Et quoniam illi, interrogat Ecclesiasticus?

Impediunt, ne Jesus Christus ametur.
 Illi nempe, qui persuadere conantur mundo, quod Jesus Christus non mortuus sit pro omnibus, sed non parvo duntaxat numero hominum, qui discerni non possint ab aliis, ut, cum nemo sit certus, quod Jesus se amaverit ita, ut moreretur pro se, nemo quoque sit, qui urgeretur, qui stimuletur ad ipsius amorem.

Imputant Deo culpam peccatorum suorum.
 Illi, qui dicunt, ipsum ita avorum esse cum donis suis, ut gratia destituat plurimos, sine quâ nec servare valeant mandata DEI, nec custodire se à lapsu in peccata plurima; quique docent eos loqui, non amplius idioma verorum Christianorum accusantium se, dum confitentur, se reos esse culpæ, & peccasse vecorditer non correspondendo & cooperando gratiæ DEI; sed qui instituunt eos, ut dicant, quod defecerit sibi gratia; quod est dicere, sibi imputandam non esse culpam, dum, peccaverunt, eoque aliter facere non potuerint, utpote necessariâ destituti gratia: omnis culpa ipsorum judicio oritur à Deo, ut qui permiserit suam tibi deesse gratiam.

Retrahunt a-
 gniminas à com-
 munionem sub
 specioso præ-
 textu.

Illi, qui claudunt januam re-
 gni cælorum hominibus, uti ex-
 probrabat Jesus Christus Scribis
 & Phariseis Hypocritis, non vo-
 lentibus intrare nec permittenti-

bus, ut intrarent alii: Ne accedatis tam confidenter ad sacram communionem, honoretis potius *in communicabilitatem DEI* (ô Matth. 25, magnum verbum, quo insignis edocetur devotio!) considerate, ipsum dignius commorari in seipso, quam commoretur in vobis: Ne putetis honorare vos infinitam hanc Majestatem, invitando ipsam, ut utatur ceu diversorio, exili vestro tugurio. Non, abstinete vos à communionem, & aspiciete Deum velut inaccessibleem, & incommunicabilem, & infinitâ ratione homines transcendentem.

Illi, qui imponere vellent cunctis aliis asperrimas, quas exercuerunt antiqui Patres in deserto, pœnitentias, quarum dum proponunt exemplum suadent & ipsum exercitium (cum conditione tamen hæc, ne ipsi tangant eas vel extremo digiti sui) qui requirunt à peccatoribus contritionem tam perfectam, dum frequentant sacramentum pœnitentiæ, ut certi sint, ipsos obtinuisse peccatorum suorum veniam, per doloris sui vehementiam, & lachrymarum suarum abundantiam, antequam præbeant illis absolutionem;

Fallax appa-
 rentia & spe-
 cies pœni-
 tentiæ.

tionem; quique post hæc omnia dicunt hominibus, maximam pœnitentiam, quam agere possint ad reparandum factas Deo injurias, maximèque suis salutarem animabus esse, privare semetipfos sacrâ communione (audite rationem invincibilem) eòquòd hæc privatio Dei, quam imponunt sibi ipsis, imago & species sit pœnæ damni, quam iustitia DEI infligit damnatis. Cum ergò pœna damni, quæ trahit post se privationem DEI, maxima sit inferorum pœna; retrahere se à communione, quod similiter privationem Dei post se trahit, maxima erit, quæ in terris agi possit, pœnitentia. Splendida & subtilis certè ratio ad offundendum animos simplicium: quasi non constaret, privationem DEI non constituere maximum tormentum animarum in terris, sicut constituit illud in inferis.

Dum Theonas nobis hæc dicebat, totus accensus zelo suo, & dispositus, uti videbatur, ad prosequendum ulterius discursum suum, interrogabam sub-

missâ prorsus voce nostrum Ecclesiasticum: An loqui vult de Calvinistis, vel Jansenistis? Ad minimum illi, qui ex iis magis sunt suspecti, ipsimet dicunt, tales amplius non esse; nescio an in hoc non similes sint iis, qui se abscondunt & suis includunt domibus, & postea volentibus tibi loqui dicunt: Nemo est domi, recedite, non ego sum hic. Quidquid de hoc sit, si Jansenistas invenire est in mundo, deberent hi esse Eminentissimi in perfectione; siquidem videri volunt toti mundo mortui, quamvis nunquam cessent seiplos manifestare certâ quâdam arrogantia & inusitata animi vanitate, quæ communis est omnibus hæreticis, sicut jam dudum observavit Tertullianus; sed quæ videatur specialis character esse ipsorum sectæ.

Hac super re discursum abruptit adventus juvenis cujusdam Doctoris, qui valde suspectus erat de sectâ ipsorum; cujus præsentia occasionem nobis præbuit eorum, quæ percipies.

Tertull.

ARGU-